

בע"א (באר שבע) 9676-07-17 - פרחאן אלבז נ' עיריית באר שבע

בע"א (באר-שבע) 9676-07-17 - פרחאן אלבז נ' עיריית באר שבעשלום באר-שבע

בע"א (באר-שבע) 9676-07-17

פרחאן אלבז

נגד

עיריית באר שבע

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בבאר-שבע

[16.08.2017]

כבוד השופט יעקב דינו

החלטה

מונחת בפניי בקשה לביטול הודעות קנס שהושתו לפני כ-19 שנה ופעולות הגבייה בגין בוצעו אך לאחרונה, ותגובות המשיבה בצידה.

אחר עיון בבקשה, בתגובה ובתגובה המשלימה, ייאמר כי חרף אי הנוחות הניבטת בנסיבות העניין, דין הבקשה במתכונתה ובאינסטנציה זו להידחות.

אכן. על פניו קשה להלום מדוע ראתה המשיבה לנקוט בהליכי גבייה רק כיום, בחלוף שנים כה רבות, כאשר מדרך הטבע בפרק זמן כאמור, אין אדם נדרש לשמירת אסמכתאות מתאימות.

העובדה כי במהלך השנים שחלפו המשיבה שלחה למבקש דרישות לתשלום חוב בגין הקנסות, אינה מסייעת לבאר מדוע לא פעלה לגביית הודעות הקנס באותן שנים.

חרף זאת, אין בכך כדי לסייע למבקש.

זאת, מאחר שהמבקש עצמו טוען כי שילם את הקנסות בעבר, ובלשונו, "על אף ששולמו בעבר". ככל שכך, הרי אף אם אבקש לקרוא לתוך דברי המבקש, דברים שאינם כתובים במפורש בבקשה, טענה בדבר התיישנות העונש, הרי

בהתאם להוראות הדין אין בימ"ש זה מוסמך להיזקק לבקשה.

סעיף 55(א) לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), התשמ"ד-1984, קובע:

"בית משפט לעניינים מקומיים ידון בעבירות לפי פקודת העיריות, פקודת המועצות המקומיות, וחוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965, ולפי תקנות, צווים וחוקי עזר על פיהם, וכן בעבירות לפי החיקוקים המנויים בתוספת השלישית, לרבות תקנות, צווים וחוקי עזר על פיהם".

בע"פ 7444/06 (מחוזי ב"ש) הרפז נ' עיריית באר שבע ואח' (פורסם במאגרים) קבע כבוד הנשיא (כתוארו אז) י. אלון:

"קנסות החניה שבנדון מקורם בעבירות שנעברו על ידי המבקש בניגוד לחוקי עזר שחוקקה עיריית ב"ש, מכוח סמכותה לפי פקודת העיריות, וככל שהדברים אמורים בבירור ההליכים הנפתחים בגין אותן עבירות, הסמכות לכך הינה לביהמ"ש לעניינים מקומיים. ברם, הבקשה דנן אין עניינה בבירור העבירות הנטענות הנ"ל, שכן אין המערער חולק על התרחשותן, על הרשעתו בהן ועל הקנסות שחוייב בשל כך...מהותה של בקשת המערער בפני בימ"ש קמא הייתה למעשה עתירה כנגד חוקיות פעולתה של הרשות המקומית בדרך גביית הקנסות...העולה מן הדברים הינו כי דין היה שבימ"ש קמא ידחה על הסף בקשת המבקש כפי שהובאה בפניו בשל חוסר הסמכות העניינית לדון בה".

הנה כי כן. כעולה מתגובת המשיבה, כלל הודעות הקנס שימשו יסוד להליכים שננקטו מכוח הוראות הדין, אשר בסופם "בוצע עיקול על חשבון הבנק של המבקש" (ס' 1 לתגובה מיום 16.8.17). המבקש עצמו טוען כאמור כי שילם את הודעות הקנס, ומשכך, השגתו איננה סבה אחר עצם השתת הודעות הקנס (לבד מכלי רכב אחד, שעניינו יבוא להלן), כי אם אחר הליכי הגביה בהם נקטה המשיבה כיום. ואולם, בהתחשב בהוראתו המצמצמת של ס' 55 הנזכר, ברי כי אין לביהמ"ש לעניינים מקומיים סמכות להורות על ביטול הודעות הקנס שהליכים לגביהם ננקטו זה מכבר. הלכה היא מלפנינו כי בימ"ש לעניינים מקומיים נטול סמכות להידרש לטענות שעניינן התיישנות העונש, ובנסיבות אלה, היה על המבקש לבור את הטענות המכניסות אותו תחת כנפי טענת התיישנות העבירה לבדה.

בהקשר זה, ראה עפ"א (ת"א) 80254/07 אורליה נ' עיריית גבעתיים (פורסם במאגרים), שם נקבע: "...בקשה לביטול העבירה וטענת התיישנות העבירה - יש לטעון בפני בית משפט לעניינים מקומיים. טענה להתיישנות העונש עניינה בהליכי גביה, כאשר העונש הוא קנס - יחולו לגביו הוראות פקודת המיסים (גביה) כאילו היה מס כמשמעותו באותה פקודה (סעיף 70 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. מכאן, הקנס הופך לחוב אזרחי. על כן, טענות באשר לגביית קנס זה - מקומן בהליך אותו יש להגיש בפני בית המשפט האזרחי".

בנסיבות אלה, על פניו, בהעדר סמכות עניינית לאור הוראת ס' 55(א) לחוק בתי המשפט, ועל רקע העובדה כי המבקש לא טען, וממילא לא הוכיח, כי עניינו בא בגדר טענת התיישנות העבירה, תוך יצירת אבחנה מדויקת בין הודעות הקנס השונות, לרבות תיאור ההשתלשלות הכרונולוגית הרלוונטית ביחס לכל אחת מהן, יש מקום להורות על דחיית הבקשה מטעם זה בלבד.

לתוצאה דומה, אף אם בשל טעם אחר בטיבו, ניתן להגיע באמצעות ההוראה החוקית הגלומה בסעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשל"ד-1974 (להלן: "החוק"), הקובע:

"שילם אדם את הקנס רואים אותו כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו. אולם הוראות סעיף קטן זה לא יחולו על אדם ששילם את הקנס ותובע ביטל את הודעת תשלום הקנס לפי סעיף קטן (ג) או על אדם שבית המשפט החליט לקיים את משפטו אף על פי שהודיע באיחור על רצונו להישפט כאמור בסעיף 230". לאמור. סעיף 229(ח) קובע כי תשלום הקנס שקול כתוצאתו של הליך פלילי אשר הסתיים בפסק דין מרשיע, תוך יצירת חזקה כי הנאשם נשא את עונשו.

ברע"פ 8927/07 אבו סעב נ' מדינת ישראל נקבע:

"מלשון הסעיף עולה, כי עם תשלום הקנס, השתכללה הרשעתו של המבקש בעבירה בה הוא הואשם. יתרה מכך. עם חלוף המועד להגשת ערעור על ההרשעה לבית המשפט המחוזי, הפך פסק הדין של בית-משפט השלום לתעבורה לחלוט. בנסיבות אלה, הבקשה להארכת מועד להישפט שהגיש המבקש לבית-משפט השלום לתעבורה, הוגשה שלא כדין". כן ראה: ע"פ (מחוזי ב"ש) 6560/09 גז רוני נ' מדינת ישראל.

הלכך, מאחר שבמקרה דנא המבקש טוען כי שילם את הודעות הקנס, ממילא ניטלה הימנו הזכות לפנות לביהמ"ש בבקשה לביטול הקנסות, שכן, רואים אותו כמי אשר הודה, הורשע ונשא בעונשו.

לכל אלה יש לצרף את העובדה שהמבקש אינו מתמודד עם טענת המשיבה, לפיה במהלך השנים שחלפו נשלחו למענו הרשום דרישות רבות לתשלום החוב בגין הודעות הקנס, וזה ביכר להתעלם מהן ולא לנקוט בהליך מתאים במועד הקבוע בהוראות הדין. בסעיף 229(ח2) לחוק נקבע: "לא שילם אדם את הקנס, חלפו המועדים להגשת בקשה לביטול הודעת תשלום קנס או להודעה על בקשה להישפט לפי סעיף קטן (א), ולא הוגשו בקשות כאמור או הוגשה בזמן בקשה לביטול הודעת תשלום קנס ונדחתה, יראו אותו...כאילו הורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס...".

בכל הנוגע לרכב מס' 38-492-88, אשר לטענת המבקש מעולם לא היה רשום על שמו, אפשר כי ניתן לחלץ מסקנה כי המבקש טוען להתיישנות העבירה, אך מאחר שבתגובת המשיבה נטען - והמבקש לא הוכיח אחרת - כי מבדיקה במשרד הרישוי עולה כי הרכב היה רשום על שם המבקש במועד ביצוע העבירה, ממילא, גם דין טענה זו להידחות. חרף התוצאה אליה הגעתי, כהסכמתה ההוגנת של המשיבה בס' 25 לתגובתה מיום 25.7.17, אני מורה כי המבקש ישלם את הודעות הקנס בסכומן המקורי, בצירוף הוצאות גבייה, וזאת לא יאוחר מיום 1.10.17. המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים, ותסגור ההליך ברישומי ביהמ"ש.

ניתנה היום, כ"ד אב תשע"ז, 16 אוגוסט 2017, בהעדר הצדדים.